

ROZVĚDČÍK VI.

PF 2006

příspěvky zasílejte na adresu:
rozvedcik.unas@post.cz

www.rozvedcik.unas.cz

Vydává sdružení pro obrodu a nikdy jinak
prosinec 2004

Za redakční radu

Buďte zdraví, naši vímí!

Vypadá to, že nemáme nudou co na práci a zahlcujem lid Rozvídekem. Situace je prozaietiší. Uvolnitý pøetlak nápadù totiž neopadá, takže je tu další prosincové èíslo, tentokrát silvestrovské. Jsou to víci, které prosti musí ven, nemùžeme tomu bránit. Smetla nás vlna pøispìvkù, hlásí se noví spolupracovníci, schùzujeme v kavárnì Imperiál. Tei to máme zabalit? Ne, ne naši drazí! Chceme vás ješti víc provokovat, ješti víc dopalovat, nenecháme vaše mozky zdegenerovat. Hospodské tlachání, pistování drahých konièkù, divoká promiskuita. Alibismus, alibismus, alibismus. ÈTK uvádí, že v Praze Štìdrý den nepøežilo deset lidí. Co si o tom myslíš vážený ètenáè? Samozøejmì nic. Mìls kapra nebo š nycl? Že krocana?! PROBUÍ SE!!!

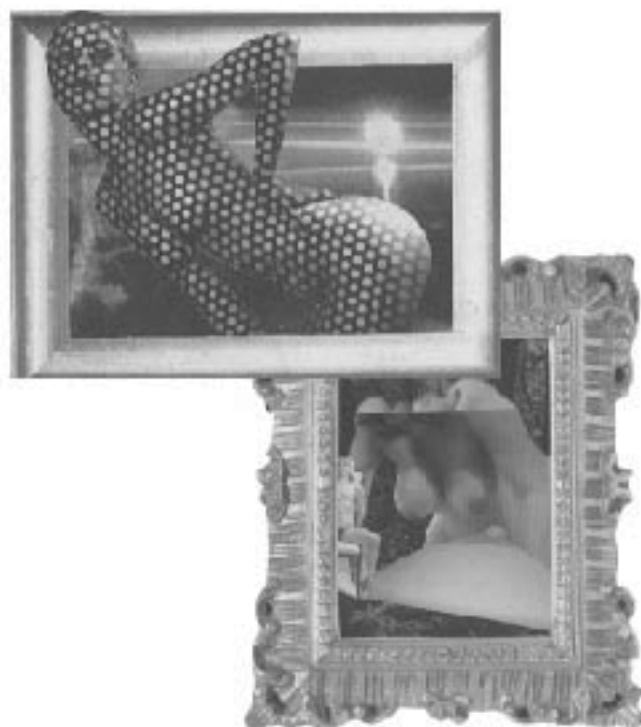
Meloun & **ff.wz.cz**

Akty, aktuality a axe:

Opãtø připomínáme loutkařský jam, který se uskuteční v sokolovně ve Velkých Popovicích XX.X.2005. Pokud se chce kdokoli zùčastnit aktivně tj. zahrát ostatním loutkové pøedstavení na volné téma, nech se ozve na adresu redakce.

Další bližícíí se akci, ovšem utajeného termínu, je hudební jamování na Haluzněspojené s velkolepou performací, víc ale zatím neprozradíme.

Undroši ve spolupráci s umìleckou skupinou "duté hlavy" pořádají 7.1.2005 manifestaci proti Lou Reedovi, který si za hovory s V. Havlem ve Švandovèdivadle nechá zaplatit 250 tis. Kè a to ani nebude hrát. Manifestace začne v X hodin na Palackého náměstí.

Obsah:

Drogy: Rodièe proti dítem * Zimní slunovrat * Silvestr aneb to jsou paradoxy * Titáni pøezie * Mocný Sid * Kelejdokoprnní * ...na hezké nedìlní odpoledne * M. Chadima: Od...k

Jako speciální opruz pøikládám e planetární DEMOCD následujícího obsahu

Audio: Zuqwa sound system set, Jan Palach in memory, Èárkovej kód * Text: Rozvídek 5 a 6 * Data: FungMusicDisk

© brazovou potavu poslyt do t holo èísle 7 sem Pisek... ve Tvých oèích.

DROGY: Rodiče proti dětem

8. prosince se v Senátu sešla unikátní sestava politiků. Akci pořádal skorpředsedá Senátu Sobotka z ODS ve spolupráci se svým předsedou Topolánkem, předsedou ČSSD Grossem, předsedou unie Němcem a předsedou lidovců Kalouskem. Ten na závěr akce získal ocenění a titul Frajer roku. Důvodem politicky reprezentativního setkání nebývalého rozměru nebyla genocida v Darfúru či krize na Ukrajině, důchodová či zdravotní reforma, problém veřejných financí ani jiné závažné celosvětové či celospolečenské problémy, ale boj proti drogám (především marihuane).

Akci spolupořádalo a titul Frajera roku udělovalo občanské sdružení Rodiče proti drogám. Nechyběl i inženýr a partajní drogový odborník Vacek. Přednášeli experti na drogovou politiku z USA.

Proti lidovci řízenému „Boji proti drogám“ odeslalo letos vládě petici 230 odborníků, proti se postavil prestižní odborný časopis Addiktologie, Společnost pro návykové nemoci České lékařské společnosti Jana Evangelisty Purkyně a Asociace nevládních organizací pro prevenci a léčbu drogových závislostí. Předseda vládní protidrogové komise byl nedávno odvolán právě proto, že není fanatik a nepodporuje v Senátu vojenské manévry.

Od USA se máme opravdu co učit, jestli chceme prošustovat peníze a zdraví našich dětí. Jsou zde v kurzu za miliardy dolarů prováděné bojovně naladěné preventivní programy typu DARE a JUST SAY NO!

kteří vědecké analýzy označují nejen za vyhozené peníze, ale za škodící dětem samotným. Policie dostává na „drogy“ miliardy dolarů. A výsledek? Kriminály jsou přeplněné uživateli marihuany, počty závislých na tvrdých drogách a nemocných HIV/AIDS a úmrtí na užívání drog jsou v porovnání s Evropou děsivé. Propojení politiků, policie a mafie je možná jen filmová iluze, nepopíratelně však dává peníze a moc všem aktérům.

USA daly v padesátých letech minulého století volnou ruku mafii k obchodu s čimkoli, jen když budou rozkládat silné dělnické hnutí a komunistické strany na západě. Ne že bych se komančů zastával, ale mafie pozná rychle, kde je dobrý byznys. Celosvětová drogová epidemie začala a bumerang se nejděsivěji vrátil tam, kde byl vyhozen.

Americká administrativa totiž s drogami zachází, jak se jí to politicko-ekonomicky hodí: před blížící se druhou světovou válkou (a velkými vládními zakázkami) zakázala konopí, protože průmyslové využití konopí narušovalo byznys s umělými vlákny se silnou ropnou lobbou v pozadí, američtí farmáři dostávají na pěstování a vývoz tabáku dotace, kterým nemohou tradiční pěstivelské země konkurovat (drogy, která s alkoholem způsobuje největší škody dnešního lidstva!), ve válce ve Vietnamu nebombardovali jednu vietnamskou provincii jenom proto, že tam pro své vojáky vyráběli ve velkém heroin atd. Poslední příběh má velkou výzkumnickou a lidskou výpověď. Desetitisíce duševně podloměných a heroinově závislých vojáků se k úžasu a obrovskému strachu vlády vrátily z Vietnamu do Ameriky a - nefetovali. Vrátili se totiž domů.

Amerika je zemí vynálezu první substituční drogy pro lidi závislé na heroinu, zemí první terapeutické komunity a řady jiných prospěšných léčebných postupů, ale v prevenci selhává na celé čáře. Proti drogám totiž bojuje.

Žádný celospolečenský problém nevyřešíme, když budeme omezovat osobní svobody lidí. Ani terorismus, ani drogy, kde nám USA (či Rusko) rozdává falešné noty. Nejlepší drogovou prevencí není represe a kriminalizace uživatelů drog, ale podpora rodiny, výchova svobodných (odpovědných) a sebevědomých dětí a odmítnutí konzumního charakteru života. Zkrátka hodně srandy a radosti. A máte-li rádi patos, tak i lásky.

Politici, kteří nedůvěřují občanům a nevěří v jejich soudnost, by si i z čistě pragmatického důvodu, když už se jinak na svět dívat neumějí, měli spočítat, jestli se jim to za pár let ve volbách vyplatí. Lidi se sice rádi bojí, ale úplní pitomci nejsou.

Za naše občanské sdružení pro podporu trvale udržitelného života Art Language uděluji panu Kalouskovi titul „C apo di tutti capi“ české politiky roku 2005.

*Dušan Dvořák, autor se zabývá prevencí a léčbou závislostí
zdroj: neviditelný pes, 13.12.09*

Zimní slunovrat

Po milování mi žena řekla
„Sem v transu“ a pak „sem mimo.“
Tak jsem na ni sáhnul kde je
a nad hlavou měla teplou kouli
jako malej míč.
Pak jsem šel čůrat.
Povídám v posteli
„Víš že duše je docela malá koule.“
„Ty si opravdu cejtil, že sem mimo.“
„ V tom případě jsou kuličky posvátnou hrou,
ale
co je d'ůlek ?“
„Cože?“
„Každá kulička se dostane do d'ůku. Akterá ne,
tak ta není kulička KULČKA
a d'ůlek je svět, už tomu rozumím.
Ale ten tvar ?
Duše v d'ůku ? No
No jasně , mi žijeme na povrchu koule , ale dovnitř.
Jako když míč otočíš naruby .“
„ To je černá díra, smišťuje se až se zhroutí do sebe.“
Povídá žena.
Promiňte , verku slyším rány a hekání ,
koukám z okna a před vratama se jak dva koně
kopou dva koně..

Musím u toho být.
Sem zpátky , hřebci jsou ve stáji , spokojený ,
že si mohli taky jednou zakopat .
Prsty tepou adrenalinem , kterej z koní tek?
když jsem je vyfíral slámu
Přeu dál .
Povídám ženě
„Takže žijem v černý díře“
Ale myslím si „houbu černá díra, balon na ruby.“
Když usínám , napadne mě že bych se někam podíval
z těla ven.
Kouknou mysli ven a zjistím , že verku je uvnitř.
Najednou to vidím , náš prostor je koule naruby a
abych
mohl jít ven , musím dovnitř. Do sebe.
Noc slunovratu končí, blíží se ráno.

Začíná k

Silvestr aneb to jsou paradoxy

Něco končí a něco začíná.

Jedné hospodyňce v Tibetu se právě připálilo
jačí máslo, když ho rozehtávala na ohni. V Iráku
v jedné provizorní nemocnici právě anesteziolog
píchá druhou z celkového počtu čtyř injekcí
malému Zarífovi. Nohy mu okousal americký
brouk. Lékaři s modlí ke všem bohům světa,
peníze nevyjímaje a ještě neví to co mi už víme
dávno. Totiž, že Zarífovo srdce čtvrtou injekcí
nepřežije. Je to přeci jenom dítě. Touto dobou
v Súdánu, strhla se rvačka o otep dřeva, kterou
nesla jedna krásná, lety však notně opotřebovaná

žena. V podstatě to ani rvačka nebyla. Zastavilo
terénní auto, z něj vyskákali tři vesničani, jeden
stváří zjizvenou od neštovic. Chvilí se o otep
s ženou tahali, pak ji skopli na zem a surově
zbili. Ten sjizvam a na tváři ji pak znásilnil. Nevěděl
však to co víme my. A totiž, že ta žena byla HIV
pozitivní a tu otep nesla na trh, aby jí prodala a za
peníze si mohla koupit léky co tiší bolest. V tutéž
dobu, ale na úplně jiném místě zrovna toč Bruce
Willis milostnou scénou se svou bývalou ženou Demi
Moore. Už už se blíží ta slastná chvíle, kdy člověk
přestane vnímat tělo a čas a prostor na chvíli ztratí
smysl když v tom režisér zařve: „ stóp !!! stóp !!!
Bruci jsi strašně spocenej, otřete ho někdo!!! “

Pařit jsme začali ráno a já to s tou tequilou asi
přehnal. Vzbudil mě řev nějakýho chlápka a pach
vlastních zvratků. Sedím na židli, ruce založený na
prsou, pozvracenej. Všude se válejí zbytky jídla,
vajgly, lhve vod chlastu. Koukám na hodinky- 5
ráno. No, letos sem si to teda moc neužil. Jediný co
si pamatuju je chlápek co vypadal jako Bruce Willis
jak klátí nějakou černošku. Nad nim , v tryskáč, lítá
Demi Moore, rve si masy a řve něco vo jejich dítěti
co právě umírá na aids.

Jsem pšek.....v tvých očích

Titáni poezie

Ušlechtilá myšlenka
letí jako labuť
k ušlechtilému cíli.
Za ní křikavec,
černý jak noc.
Po něm přijde den
a s ním labuť.

opírající se o vlastní penis
pozorují zástupy žen.
mají konce?

Svět tančí tanec smrti a vesmírná odysea, otáčeje stránku
v knize osudu hledá budoucnost. Stránka, která je na řadě
je však prázdná. Jen čtenář je hladový, zpocení, utmáče-
ný chudák, s holi zabořenou do světské špíny, zablácen
duchovním marastem.

Netřeba hledat. Jestliže cíl je na dosah, pak věz, že
žiješ v Sierra Leone. Jsi dítě bez paží. Je-li pravda cítit ve
vzduchu, pak jsi fra Dolcino a věz, že nos ti nechal unvat
inkvizitor žhaveljma kleštěma. Po něm koule. Akvídce jako
prase, díváš se pravdě do očí.

Je načase pokleknout a přiznat si jediné. Prohrál jsem.
Ta úleva co tě zachvátil je hmatatelná. Můžeš jí cítit ve
vzduchu. Nевěřičně si osaháváš nos, ůcháš k rukám, ale
už se tě to netýká. Vše se začíná opakovat a tak pořád do-
kola, znovu a znovu.

Dokud se i poslední živá bytost nevdá.

Přišel člověk ze západu
rozdělal oheň v slamené chýši
sbohem domove

J. V. Pleva : Oddělen od zrna
Při narození má matka
oddělila od zrna.
Vyrhla z sebe
tak říkajíc, vyhrázla jak nebe,
když deštěm zemi kropí.
Má pokropila květi.
Od hlavíčky k patičkám,
od ručiček k nožičkám.

Jak to všechno začalo, aneb stigma undergroundu v naší obci

V.

Mocný Sid

Doslechl jsem se, že se pankáči chystají vzít celou letošní poslední noc v roce do vlastní produkce. Prý se na to dlouho připravují. Od léta cosi sbíjeli a svápeři v utajení maslovací síti na polích za obcí Ptínice.

Minulý rok předváděli pankáči obecnstvu prototyp stejely krátkého doletu, který vznikl v jejich vývojových laboratořích. Onen "Mocný Sid" měl naplánovaný start na poslední prosincovou půlnoc. V židovské tradici se novo-rozence stává člověkem mužem až po obřadu. Ta se dje sedmý den po narození. 31. prosinec je právě ten den, kdy nám před více než dvěma tisíci lety objezdali měsíče. Nevím zda to hoši vidí, ale my čtenáři si tento zapomenutý lo ntekt můžeme uvidmit.

Do Velkých Boblovic jsem ten den šel nikdy lo lem poledne. Svít svísla nám bza. Psítáhl jsem si opas kem kábtát tě niji k tílu a vykročil k Sokolímu hnědu. Betonový monolit se hřeí rad velkoboblovickým mikrokosmem a když se táhno u oblaka dostatečnĕ né ko, rozráží je svou věí. Běsta branné jednoty, dítý dílu lidiných dobrovolníků a dobrovolnicz okolí, proč írá posledních několik letsvé povstání z pít k živo tu. Pohled na monumentální portál Solo lího hněda rozehřívá bráše. Vidíl jsem, že za krátkou chvíli ocitnu se opít mezi horkými sidci. Má ledové city mezi nimi vždy obkví.

Na odvrácené straně modernistické budovy je vchod do subterénní místnosti - tam je můj další domov. Do s nejvyšší pečlivostí opečenované krypty, v ně může najednou dlít na padesát poslérajících osob, vedou masivní ocelové dveře zdobené ornamenty listoví mohutných s bonů. Vstoupil jsem dovnitř. To co jsem uvidil mi ztavnlo scía.

Uprostřed temné haluzny ležel dlouhý, štěhlý a raleštiný "Mocný Sid". Téměř bez dechu jsem se k němu psíblížil. Byl jsem s raketou o samolĕ. Esteticky exaktnĕ opracovaná textura neuzové trubky jiskřila v hudeí bu bínkových kamínk. Jaká to nádhera. Na jednom konci ukončena sabilizačními kšídélky a na druhém zlatĕ malakovano u š píeakou hlavici Ach. Vrzly panty. Ve svítle oteplených dřeví s tála nezamítená silueta Šlemáškova. (On je ten kreativní motor ideovĕ technologického rozvoje mĕ trního pankovĕho klanu.) Čkil jsem se jako prašný pes psítčenný psí krádeží kostí. Jen jsem se lochtal. Nic víc.

"Pohláí ho," našídíl Škemrák levicĕ "a□ pocitĕ jeho sílu." Mez ralelnĕ se usmíval.

„Pohlád ho,“ našídíl Škemrák...

Pln až posvátné bázní jsem se dotknul těla "Mocného Sida". Až kovový,

hřál energii, jež byla ztrocena v jeho útloučkách. Psítmí se rozzářilo Škemrákovou radostí. Jako staří přátelé jsme si podali ruce.

Otevřeli jsme si lahve piva a můj kamarád vyprávěl historku o tom, jak těžké bylo srovnat stělu. Jaké útrapy znamenalo obstarání lehké, pevné

tenkostinné trubky z neuzové oceli, která se používá v konstrukcích jaderných reaktorů. Kolik práce dalo psí použití průmyslových chemikálií

v jejich polní laboratoři vyvážit pohonnou směs "Mocného Sida", jak zabezpečovali velmi přesnou sváseď technologii a jak svorní řešili balistické úlohy. A jaké etické otázky si hoši kladli psí úvahách čím vypílit hřívici. To vše byl psí příběh Nového života.

Po nějaké době došel i Krutý. Postavil přepravku před nás na stůl, odepnul přesky víka a odklopil ho. "Velký Inicátor" byl připraven. Tím

čím byl pro katala tického Golema šem, tím byl Velký Inicátor pro "Mocného Sida"!

Společně jsme si psíplili na triumf jejich Víle.

Pomalou se začalo sčítat zbylé osazenstvo - obyčejní hřínové každodenního boje s realitou lidského bytí. Zavládla veselá atmosféra, díky níž jsem si nevěm nul ani že stvořitelé zázraku chybí.

Nastalo ožekávání půlnoci. Doby, během které se zlomí starý rok v nový,

kdy vše se znovu ocitne v plenkách a novorozený svět se může probudit do

rána. Vyšli jsme před haluznu. Zatímco jsme se dbuho vřínováli zářivě,

bystří chlupci sbíhli venku rampu. Vypadab to jako nejsvatější rituál, když pomalu ukládali "Mocného Sida" do jeho startovacího kóše. Svět ztichnul. Cítil jsem, jak vítr začal foukat z míst, z kterých před tím nikdy nevál. "Velký Inicátor" byl aktivován. To, co nám svíráb srdce, nebyla báseň z močného masakru o becerens bra v psípadí nezdařeného startu.

Byla to úcta přštitíc z pospolitosti, jež nás pevnými i pouty zavazovala ke spoběnému dechu.

Zvítězili jsme. Nový Svět je v našich rukou. Já nejsem pouzákčes i na jeho jevěřtí, ale hřátelé Kosmu. Tu noc vzplál na obkoe "Mocný Sid". V našich srdcích spočívá jeho slavná záseď dál. Vždy, když pohlednu k obkoe, vidím jeho hřívdu. Je stále s námi.

Z kos telihu v údolí pod námi zazněly úder y zvonu. "Mocný Sid" se rozzářil. Mohutný plamen blyskal z jeho útloučk. Napjalé ožekávání "Mocný Sid" nabral síl, zatřásl se a pomalu se pohnul. A pak z mizel ve hřívěné obkoe. Přestali jsme dýchat. Vidil jsem Škemráka jak se rozplakal. Po brásech mu stékaly slzy čisté Radosti.

nakreslil: Jan Nepesal:Bloud

Kalejdozkoprání

zastřijeme konkrétně jedno téma...

Ty vole, všechno je v prdeli

Už jste někdy zkusili během osmnáctiminutového rozhovoru použít 205 sprostých slov? Že to nejde? Nesmysl. Policejní odposlechy bývalého žižkovského manažera Ivana Horníka to jasně dokazují. Deník Sport má díky nim šanci udělat sondu do slovníku fotbalového podsvětí. A nutno upozornit, že následující řádky jsou jen pro nejotrlejší čtenáře či zapálené jazykovědce.

Na začátek trocha statistiky. Horník a jeho kumpáni při korupčním domlouvání vyslovili sprosté slovo v průměru asi každou šestou vteřinu. V případě že ale Horník zrovna telefonoval s podobně zdatným „řečníkem“, jako on, bylo to leckdy i lepší.

Rekord ve frekvenci drží dvojice Homík-delegát Karel Bohuněk. Ti během osmnáctiminutového rozhovoru „volovali“ stojedenákrát. To znamená zhruba každé čtyři vteřiny. Absolutní rekord již zmiňovaných 205 výrazů, nicméně patří i Horníkovi a rozhodčímu Vodičkovi.

Zajímavé je i procentuální rozvrstvení sprostáren. S přehledem nejvíc jich připadá na pubertální zvolání „ty vole“ – 83% (Horník ho ale na rozdíl od teenagerů vyslovuje zřetelně nehuhňá). Následuje výraz, že je něco „v prdeli“ (6%), variace na sloveso „srát“ (3%), podstatné jméno „čůrák“ (2,5%) a oslovení „ty krávo“ (2%). Posledních 3,5% tvoří již jen těžko publikované výrazy.

Z odposlechů rovněž vyplývá, že čím víc Homík během minulé sezony propadal sestupovému splínu, tím víc přitvrzoval. Stupnice jeho osobního zoufalství, se kterým se rád svěřoval zkorumpovaným kumpánům, vypadá asi takto: 1. lehké zoufalství – „já se z toho poseru“, 2. těžší – „já se z toho vomrdám“, 3. vážné – „všechno je v prdeli, ty vole“, 4. naprosté zoufalství – „už na to chčiju, vylíž mi prdel vole“.

Zajímavým detailem je i to, jak Horník mluví o úplatcích. Oproti rozhodčímu Zejdovi, který proslavil slangový výraz pro tisícikorunu „kapřík“ hledal inspiraci spíše v obchodech ovoce-zelenina. A tak sudím a delegátům slibuje „40 kilo jablek za vítězství, 30 kilo hrušek za kříd nebo 5 kilo brambor jako všimné“.

V čem je Horník mistr, je zdvojeování sprostých slov. Vždy typu „vždyť já to neděám pro sebe, ty krávo, vole“ jsou časté. Jinak je však jeho slovník poměrně chudý. Zajímavých výrazů pro jazykovědce zabývající se slangem podsvětí tu je poskrovnu.

(„byli jsme bez mrdu“= neměli jsme za zápas ani šanci, „levej jako čůrák“= falešný člověk, „nedat ani deko“= situace, kdy sudí klubu nepomůže ani z 10 procent, „noty“= fax s úkojy pro podplaceného sudího, „munice“= čemé peníze na úplatky).

V záplavě sprostých slov je také někdy těžké postřehnout, kdy jde jen o běžné „volování“ a kdy chce Horník někoho opravdu urazit. Jistý klíč nicméně najít lze. Za nejsprostší slova bafunář podle všeho považuje výrazy jako sráč, mrdka, a buzerant. Tak například mluví o Slavii s rozhodčím Benešem („Slavia, to jsou mrdky, mají tam buzeranta Csaplára, vole“).

Občas se v odposleších objevují i svérázné pokusy o životní moudra. Například když delegát Včěk sděluje Homíkovi, že i ve fotbale platí, že „silnější pes mrdá“. Zřídka se žižkovský boss pokusí i o poetickou metaforu. „My jsme tady v prdeli, vole. Potápěčci se bárka klesá na dno rybníka, vole,“ říká například smutnědelegátovi Růžičkovi.

Co dodat na závěr? Snad jen kousek odposlechu rozhovoru Homíka s Jiřím Zárubou, bývalým sekretářem Teplic a Chomutova. „To je v prdeli, kam ten fotbal jde, ty krávo,“ stěžuje si mu Homík na sudí a Záruha souhlasně přizvukuje: „No, to mi vylíž prdel.“

Homíkovo zoufalství

„Je to v prdeli, vole, já na to seru. Už mi to je jedno, já na to mrdám, peníze nemáme, vole. Si čůráci myslej, že se to uděá samo, to je v píči, vole.“

Výňatek z rozhovoru s Jiřím Zárubou, bývalým sekretářem Teplic

Ejhle prd! Tento biologický proces si jistě zaslouží více pozornosti, než je mu obecně věnováno. Lidová slovesnost ho právem vytahuje z našich temných útrob na světlo boží, když se zas a znova stává jejím oblíbeným motivem. Kdo by neznal: Udřám to jako prd, na tohle prdím, prdlajs micirko. Nepřekonatelné ovšem je: Z prdu kuličky.

Tady bych se docela rád zastavil, protože tohle heslo si to prostě zaslouží. Při edstavme si vekolepu šou. Drahocenný prd vychází z našeho těla a chce nás opustit, my ho ale nenecháme jen tak pláchnout, naopak, chytáme ho zkušeně do dlaní a velmi jemně jej poušťme mezi prsty. Stlačujeme, formujeme, hněteme. Dáváme si na čas. Ted' rozhodně není kam pospíchat, protože naše trpělivost bude bohatě odměněna. A je to tady! V našich rukách se rodí zcela nová matérie, něco, co tenhle svět ještě nevidí. Pokračujeme v práci a to „něco“ dostává tvar malé, hutné kuličky. Barvu nechť si každý při edstaví svou, já osobně vidím modrou (modrá je dobrá). Také další použití je vě osobní invence. Faktem zůstává, že zdatný prdič, pokud nebude líný, může svou produkcí zásobovat celé své okolí.

Nejde nám zde ale o hromadění hmotných statků, jedná se při edevším o duchovní význam tohoto fenoménu, o jeho dopad v sociální rovině. Musíme si při iznat, že prd prostě nelze při ehližet a schovávat jej do škatulky společenských poklesků. Nelze při ed ním zavírat oči, je to zbytečné, stejně ho učitíme. Prdím, tedy jsem. Kdo chce popírat tento jednoduchý axiom je směšný ve své arogantní nadpozemskosti.

Vylučování to je věc jiná. Tvůrci toalet se při edhánjí v důmyslných a rafinovaných řešeních svých výrobků. Luxusní mramorová hajzlmissa. Hmm. Pikérko z ebenu lemované brilianty. Úžasné! Pozor na prdel! Splachuje to samo, víš to v prostoru, nikdo neví jak. Neuvěřitelné! Sakra kde to má rouny?! Asi je někdo ukrad. Ale jdě, samá voda, zato si u nás můžete opláchnout zadek v tohle prima pozlaceném bidetu. Děkuji pěkně ale co mám dělat, až se mi bude chřít prd? Ha! A je to tady. Otázka na kterou neexistuje odpověď, protože ji radši ani nevyslovíme. Slušný člověk totiž neprdí. Když, tak o samotě někde v ústraní, rozhodně ne ve společnosti. No jo, to se hezky řečne. Když on se nás ten prd neptá, jestli má ještě chvíli počkat, nebo má být milostivě vypuštěn na svět zrovna ted' Právě naopak. Od přírody je to žertěř a jeho potměšilost nezná hranic. Kašle na vybrané mravy, má rád společnost. Chce vyniknout při ed co největším publikem, nějaké schovávání, nedej bože soukromničení, je mu cizí. „Pravý demokrat!“ zvolal by Washington. Zkrátka prd miluje lid, ale lid jím pohrdá. Tak je to.

Obrovská nespravedlnost se děje v tomto světě. A proto nyní tady a takto apeluji na vás, kterým není lhostejno co při ivádíte na svět. Nebraňte prdu. Nechtějte ho ovládnout ani v tramvaji, ani na večírku. Seznamte ho s lidmi, které máte rádi. Odhodte falešné společenské zábrany. Prd to ocení a dá vám zažít při ehře zábavných chviliek. Stačí se jen nestydět.

Mελουv

Likantropie

Můj peřihl začíná na královském dvoře malého státečku v Pohosí Prskavky. Pomíry jsou moderní, královská dcera má peřijerní naklonina, s blízkým peřitelem lovíme, s Princeznou taněme.

Po celodenní tíké práci kupodivu i tíké sny. Nejasnost jim dodávala dísivost.

Bi im po étysech, sni ná plòb jakei zvláštím hnídořalovým místy modrým svítem, éemé lesy kolem. Honi mne temný stín bez názřaku agrese, peřesto strach a napití nás provézí.

Po třeti noci se sen vyjasnil, já se pohyboval vzpeřimeni a stín byl můj peřitel ze dvora. Strach ustoupil, tšeó však ne.

Jeho podoba peřipomínala še imu, byty jsme stejného druhu.

Sny peřibázeły ka dou noc, s vyjasninim peřišla komunikace. V bdířem stavu jsme poci ovaly duřevní zmíny, fyzicky pouze zvýřenou řepřotu a suchost pckoky.

Nevím kdy a jak, ale byli jsme tři, další peřitel ze dvora. Komunikace peřibíhala i v bdířem stavu. V ka děm z nás začála promína, byli jme uzavřenější, krvelaěnější, sexu chtívější. S Princeznou jsem trávil málo éasu, snad i proto náš citový vztah poněkud ochladl.

Skupina se rozrostla, přesto je jsme se neznaly osobně s plesů a naše podoby byly značně zmíně s jistotou jsme se v bdělém stavu poznaly, spojovalo nás hluboké vnitřní pouto a komunikace. Sešli jsme z hor a našli malý dům, nepotřebovali jsme soukromí spíš podzemní prostory.

Jedné noci moji kámoši nepošli! Trvalo nějaký čas než jsem je v zámku našel.

Byli jiní, čistší, komunikace nefungovala, pouto zmizelo, nechápal jsem. Víme se snyje ti ili stejní jako mne, všichni tsi jsme si však uchovali jasné vědomí sebe co se o ostatních společnicích říct nedalo. Kamarádi hledali cestu ven, zatím co já se jen udroval bdělý. V komnatě na zemi vedle vysežávaného křesla le el vysušený mastnému papíru podobný cív, ve kterém jsem poznal starou psí lelovu ků i. Okam iti jsem pocítil tlak z vnitřní stany ků e, jasný předil, ta suchost a horkost. Pokusil jsem se vyprostít, ale nepodasilo se.

Ztrátou nejbližších přestala pro mne komunita domku být zajímavá, začal jsem zkoumat. Prnutí vnitřního fila oproti vnější ků i, v kterém jsem spatřoval cestu ven. Také midošlo e obýváme zemi vzdálenou planetu, kde prostředí je jiné vlivem likantropích smyslů.

V té době se ve skupině vytvořil přirozený vůdce, který shánil nové duše (nevím jak, dříve chodily sami, nezajímalo mne to) byl temnější, vědomější, se svým cílem. Často se mnou hovořil, i kdy mne dříve skupiny nezajímalo, byl jsem z prvních. Dny a noci mijely a já stále nevidíl jak ven.

Zásadní zlom nastal při posledním rozhovoru s vůdcem. Povídá „Sehnal jsem konečení enskou (ani jsem si nevěřím e jsme jen mu i), je fakt pikně che ché“ a vedl mne do vedlejší místnosti, kde probíhali divoké reje. Byla pro všechny, úplní nevědomá to značí v ívoří plni ovladatelná a snadno zminitelná v likantropí zrůdu. ůvu a zatínám drápy do své hrudi ve snaze roztrhnout ků i. Marní, třeba a se probudím budu mít sílu ji zahodit a vyvést Princeznu s tohoto strašného snu.

Zahradník

Mikoláš Chadima: Od rekvalifikací k "Nové vlně se starým obsahem"

V sobotu ráno se vše opakovalo. Jedinou změnou oproti pátku byla přítomnost uniformovaných policistů, kteří se jen rojili. Zřejmě byl hlavní nával očekáván v sobotu. Policajti však čekali marně. Kvěšimu sročení protestujících lidí nedošlo ani tento-krát. Mezi policajty pendloval sám veliký Trojan v doprovodu osobního strážce. Zuřil. Nic se nedělo. Provkace se nezdařila. Pak na čas zmizel a objevil se ve chvíli, kdy pořádatelé vyvěsili na pokladnu Lucerny vzkaz pro anglickou skupinu This Heat, která má dorazit pozdě odpoledne. Strhnul ho a začal s ním prochat. Choval se jako malý kluk. U pokladny kina Lucerna ho dohnali aktivisti Jazzové sekce. Obstoupili Trojana i civila a žá-dali ho o navrácení vzkazu s tím, že jsou za pořádek v průchodu a okolí zodpovědní oni. Trojan se bránil ký kem a vyhrůžkami, ale nebylo mu to nic platný. Po chvíli se opět pokoušel zdrhnout. To už se do hádky zamíchali i lidi, kteří čekali ve frontě na lístky do kina. A pak Trojanovi luply nervy a vytáhl všem známou legitimaci. Překvapením byla jen jeho vysoká hodnota. A tak ho nechali aktivisti prohnout i se vzkazem. Týden na to Hlas Ameriky celou záležitost podrobně vyličil. A to byl pravděpodobně Trojanův konec. Prozradil totiž nejen svou příslušnost k STB, ale i to, kdo stojí za kulturně likvidačními zásahy poslední doby. Do roka spadnul na ředitel jakéhosi nevýznamného divadla na Praze 8 a dnes zařizuje loutková divadla pro děti. Ale než spadnul, nadělal ještě dost paseky.

Pro zahraniční kapely, které přijely do Prahy a byly vesměš levicového smýšlení, byl zákaz PJD perfektní ukázkou a antipropagací reálného socialismu. Nechápaty vůbec nic. Snad jen to, že žít v tyhle zemi je asi hrozný. Jejich vystoupení se ale přeci jen uskutečnila za přísných bezpečnostních opatření v sálech na okraji Prahy. Bohužel, jen pro těch pár, kteří věděli.

* * *

Zklamání nad tím, že se v Praze neobjevila žádná nová skupina, která by navázala na tvorbu alternativních kapel a snažila se o nekomerčně zaměřenou muziku, jsem si vynahradil v Brně. V květnu jsem byl pozván (s postextemporální kapelou) na II. Valnou hromadu (první se konala v březnu 1982) a žasl jsem. Brno se probudilo!!! Po mnoha letech, kdy tam neexistovala neoficiální rocková scéna jsem slyšel kapely, které mi doslova vzaly dech. Z ničeho nic se vynořila alternativní brněnská scéna.

Muzika, kterou bych tak rád slyšel od některé z pražských kapel, se začala dít v Brně Troufám si říct, že je velice pravděpodobné, že to bylo právě tím, že pražské alternativní kapely se v posledních dvou letech z Prahy vytratily a hrály nejvíce koncertů právě v Brně směrem od něj na jih.

Odvážní bobířci a přede vším Ještějsme se nedohodli, měnadchli. Těmto kapelám se dalo říkat alternativní tak, jak to bylo chápáno v pozdních sedmdesátých letech.

Bylo to opravdu příjemné překvapení a trochu i pocit zadostiučinění, že práce pražských alternativních kapel nebyla marná a pražská alternativní scéna má své následovníky, kteří hrají původní českou nekomerční rockovou muziku vysoké úrovně. Ale nejen muziku. I texty těchto kapel byly zrovna tak dobré v tom, s jakou otevřeností se vyjadřovaly k naší Onanové době (titul jedné ze skladeb skupiny Ještějsme se nedohodli). Připadal jsem si, jako bych se ocitnul v jiném světě. To, že tyto kapely vystupovaly více či méně legálně v Brně i jeho okolí, mi připadalo jako zázrak. Ve zdecimované Praze by víc jak jeden či dva legální koncerty nepřezily.

Během roku se objevily ještě další. Třírychlostní Pepiček, Elektrická svině Hudební společnost (kdyby je slyšel Mejla Hlavsa, asi by si řekl „a teď můžu v klidu umřít“), Slepé střevo a bůhví jaký další, který jsem neměl možnost slyšet. Pro mě se stal objev brněnských alternativních kapel událostí a nejvyšším zážitkem roku 1982. Dotáhnout tyhle kapely do Prahy se stalo mým velkým přáním a k mé radosti se i splnilo. Ale o tom jinde.

Při šly prázdniny a optimisté se radovali, že už bude klid. Trojan se po odhalení své totožnosti stáhl trochu do ústraní. Jeho humpolácké řešení problémů začalo trápit hlavy kulturních dohlížitelů a zjevně se některým zdálo i netaktické. Pogromy, které Trojan vedl, vzbudily zájem zahraničí. Klid však byl jen zdánlivý a doplňované seznamy zakázaných či nedoporučovaných kapel, které z Prahy putovaly na krajská a okresní kulturní střediska, o tom jen svědčily. Během prázdnin se mi jeden z nich dostal do rukou. Byl kuriózní. Kapely v něm byly rozděleny do tří kategorií.

1. Nedoporučované, 2. Více nedoporučované, 3. V žádném případě nedoporučované. Ve třetí kategorii jsem našel nejen Extempore, ale i název Fimfárum, pod kterým jsem v prosinci odehrál tři koncerty s první partou, kterou jsem dal dohromady po rozpuštění Extempore.

Při šel podzim a bylo po klidu. Jestliže jsem po Zákazu z konce r. 1981 říkal, že teď přijdou na řadu slušní profi, nemýlil jsem se. Bylo to konec konců logický. Nejprve byl zlikvidován underground,

potom alternativa a bylo jasné, že je ještě několik lidí v profi scéně s kterými si je třeba vyřídit účty. Tipoval jsem to tenkrát na Měšika s ETC a CK Vocal. Nebo ti kazili dobré jméno naší oficiální scény.

13. října je v Lucerně koncert ETC, který uvádí Láďa Kantor. Na scéně jsou bílé trenky v nadživotní velikosti, na které je během večera promítnuto školní cvičení FÁMU, Portrét - Vladimír Měšik. Měšik v něm povídá o životě bigbitu a jeho začátcích a tak. Pod jeho monologem běží píseň z druhého Měšikova LP Sladké je žít. Text L. Hughesa vybraný z oficiálně vydané sbírky je smutně optimistický, o sebevrahovi, který si to rozmyslel:

Můžete mě slyšet
slyšet mě jak spustím křik
má milá jen se vztekni
nebude ze mě nebožtík

Má předpověď z konce roku 1981 se vyplňuje. Uvedený film i 'plátno', na který byl promítnut, se stávají vítanou zámlinkou k zákroku proti ETC. Důvod? Film nebyl zahrnut ve schváleném scénáři a k tomu pesimistické ladění celého pořadu. Okamžitě jsou zrušeny všechny pražské koncerty. Do konce listopadu kapela dohrává mimopražské a 1. prosince dostává Měšik dopis z agentury: „.... rušíme Vaši evidenci u naší umělecké agentury (Středočeská agentura - SKKS), na základě opatření vyplývající z nedostatků při koncertě v Lucerně dne 13. 10. 1982 - za podíl na uvedení filmu, který nebyl součástí schváleného programu. Dále proto, že vaše trvalé bydliště není na území Středočeského kraje...“

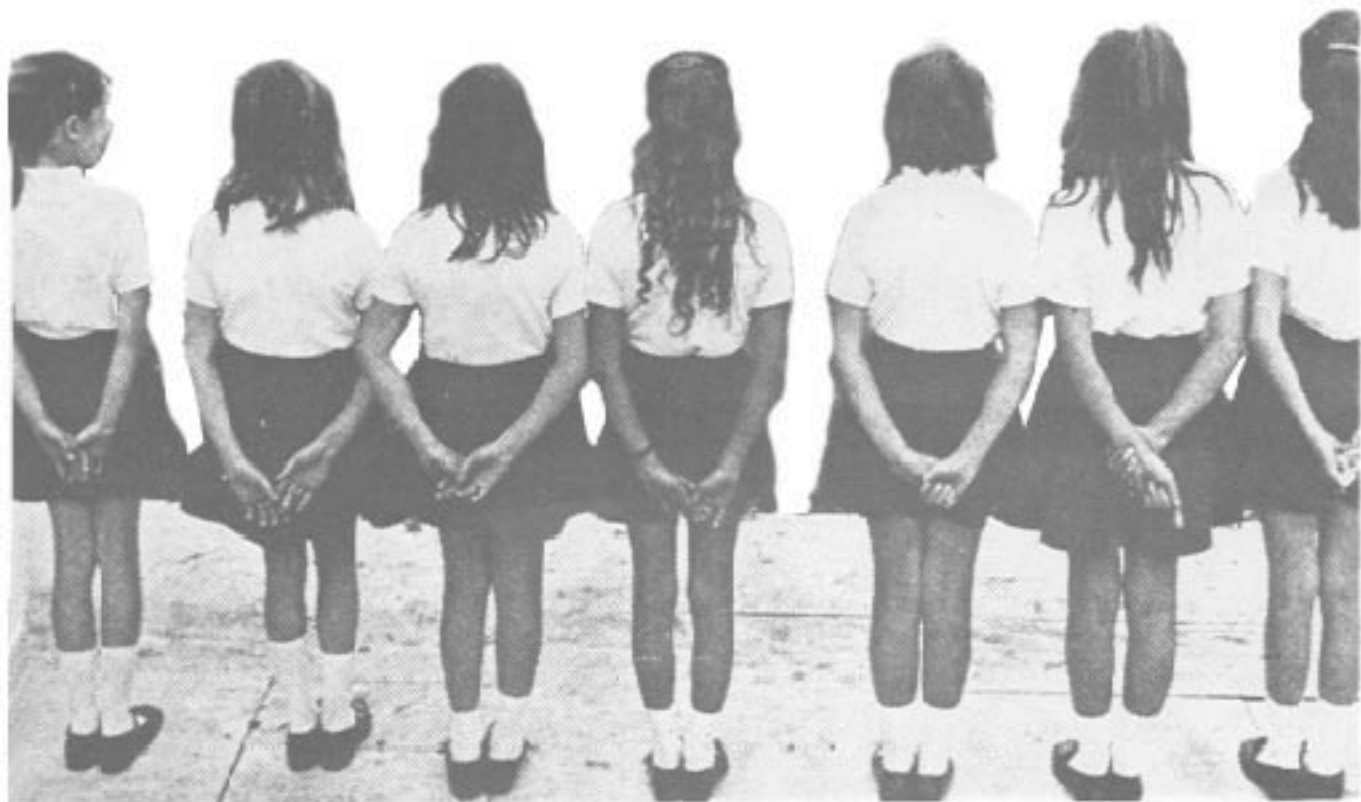
Zajímavé na tom byly hned dvě věci. Jednou z nich bylo ono „nebyl zahrnut ve schváleném scénářů“. To mi potvrdilo, že tzv. komponované programy, které začaly agentury prosazovat u svých zaměstnanců, byly vymyšleny skutečně proto, aby se dalo jimi v případě potřeby manipulovat. Pokud je kapela hodná, tak se samozřejmě nad nějakým tím vylepšením neschváleného scénáře nepřemýšlí. Pokud je však kapela zlobivá, stačí jediné slovo, které ve scénáři není a agentura má možnost kapelu zlikvidovat a to dokonce tak, že zůstane právně čistá. Myslím, a vývoj tomu napovídá, že podobný systém scénářů bude časem zaváděn i u kapel amatérských. Již v roce 1982 jsem se dozvěděl o přehrávkách, které pořádají některé mimopražské kulturní domy i pro kapely ZUČ.

Druhou zajímavou věcí bylo ono „vaše bydliště není na území“. Čechy jsou rozparcelovány jednotlivými krajskými agenturami. Pro Prahu je to PKS (Pražské kulturní středisko), pro kraj Severočeský je to Krajská agentura Ústí nad Labem, pro západní Čechy je to Krajská agentura Plzeň a další jsou v Hradci Králové (Východočeský kraj), v Českých Budějovicích (kraj Jihočeský) a Středočeská agentura v Praze. Podobně je tomu i na Moravě a na Slovensku. A nad těmito agenturami jsou pak agentury s celostátní platností - Pragokonzert a Slowkonzert. Příspěsky, kterými se jednotlivé agentury řídí, mají za úkol zamezit nežádoucí migraci hudebníků. Ale pak jsou ještě interní výjimky. Tak například jeden z příspěvků stanoví, že umělec může pracovat jen pod agenturou v místě svého bydliště zrovna tak může být jiná agentura propůjčen. Jiná agentura zase může stačit, pokud je přihlášen k pobytu v místě její působnosti vedoucí souboru, či aspoň dvě třetiny hudebníků. Je to různý a záleží jen na agentuře, který příspěvek zvolí. Je samozřejmě, že se dá v případě nepohodlného umělce vždy použít ten základní: „Nebo vaše stálé bydliště není na území ...“

1983

Do nového roku jde tedy Měšík jako profesionál bez možnosti výdělku. Kvalifikace mu totiž zrušena nebyla. Dostal na to i potvrzení, s kterým šel na PKS žádat o svůj příspěvek pod agenturu v místě svého bydliště. A tam ho nechťají. Právně pořád ještě profesionální hudebník se tedy aspoň těší na natáčení desky, které bylo plánováno na konec února. V pondělí se má začít, ale v pátek se ve studiu objevuje neznámý civil a nechává tam seznam kapel, které natáčet nesmějí. Měšík i ETC jsou mezi nimi. Natáčení se tedy nekoná. Měšík lítá po kompetentních úřadech a všude se setkává jen s údivem, že tohle přece není možné. Nikdo za nic nemůže a odehrává se obvyklá hra na schovávanou, kterou dokázal porušit v mnou popisovaném období jedině Trojan. Praha je Měšíkova zákazu plná a na zdech se objevují sprayové nápisy: „Nechte zpívat Měšíka!“ Jemu se zatím kapela rozpadá pod rukama. Kolegové profici se musí hudbou žít a tak odcházejí hrát jinam. Z něčeho samého se stává potulný fokař a objíždí soukromé (!) i veřejné akce, kde se ho pořádatelům podaří ilu prochat na povolovačku. Podává tím dost výmluvný důkaz o tom, že své práci věří a dělá ji proto, že musí, a ne pro prachy a slávu. I když se jeho tvorba líbit nemusí, rozhodně si zaslouží uznání za to, že neznal sám sebe. V našich oficiálních kruzích to není zrovna obvyklý jev.

pro Rozvětky přepravuje Karamaz

Kdo by mě rád to nestoudné a drzé mládí? (QUIS EST, QUI NON ODERIT LIBIDINOSAM, PROTERVAM

MARCELIUS CICERO